

*BULÁNYI GYÖRGY*

## **FÖLJEGYZÉS 1997. FEBR. 13-ÁN**

Kállay Emil piarista provinciális telefonon értesít, hogy fax útján közölte velem a generalícia az alábbiakat: a fent jelzett napon a generális tárgyalta Ratzingerrel Rómában, s repül Budapestre, hogy febr. 16-án 17 órakor a pesti rendházban közölje velem a tudnivalókat e találkozásról.

1997. febr. 16-án

Elmondja a generális, hogy mért késett (1996. okt. 8-án írtam meg levelem, melynek személyes átadását a generális magára vállalta) látogatása Ratzinger bíborosnál idáig: előbb beszerezte a Cserháti-dokumentumot a Kathpresstől. Azt is elmondja, hogy kiváló most a Hittani Kongregációban a levegő ügyem megoldása szempontjából, mert az ezredvéget a pápa a kiengesztelődésre akarja felhasználni, mert Ratzinger szeretné letenni hivatalát, s nem kíván elintézetlen ügyeket hagyni utódjára, s mert Bovone titkár helyét most egy szaléziánus foglalta el, aki jobban áll az ügghöz... Arról is beszámolt, hogy a rendezés a Hittani Kongregációnál feleslegessé teszi, hogy a Magyar Püspöki Karral külön rendezkedjünk, mert a római rendezés magában foglalja a megoldás teljességét.

A szaléziánus titkár dolga volt előadni a megoldás módját. Választhatok. Vagy aláírom a VI. Páltól készített Krédót, vagy újra aláírom a 12 pontot a tizenharmadikkal együtt, de nem úgy ám, hogy jegyzőkönyvben teszem hozzá külön, amiként 85-ben tettem, hanem úgy, hogy berakom a 12 pont szövegébe oda, ahova akarom, ahova logikusan kívánkozok, s számozhatok úgy, ahogy akarok.

Kinyilvánítom, hogy maradok a 12+1-es változat mellett.

A generális és asszisztense Trencsénbe, Krakóba autóznak, meg vissza, s 19-én délben találkozom velük újra a rendházban, hogy átadjam a 12+1-et a kívánt formában.

1997. febr. 19-én

Délben, ebéd előtt egy órát beszélgettünk négyesben.

Elsőül is átadtam a Bíboros számára a dokumentumot. Amikor 1990-ben megkaptam a 12 pontnak a Kongregáció által fénymásolt példányát, alá nem írtam a papirozt, de gondosan megőriztem azt. Elővettem a "Vatikán" dossziémat, meg is találtam benne. Ritkás sorokkal négy lapot tett ki a fénymásolt példány. Az elsőnek az alján volt a legtöbb hely. Számozás nélkül, pusztán gondolatjellel új sort kezdve, beírtam oda a 13. pont anyagát latinul és kézírással. A negyedik lap végén pedig kézírással odaírtam: Budapest, 1997. február 19-én P. Bulányi György Sch. P.

Ezt meglátva, a generális örvendezik: Jó, hogy nincs az elején; jó, hogy nincs a végén.

1997. márc. 6-án

Emil felhív telefonon, hogy faxot kapott a generaliciától, melyben a generális elmondja, hogy a Bíboros nagyon megvolt elégedve a 12+1 pontos megoldással.

...

Mikor jutott el a Ratzinger-levél püspöki karunk elnökéhez, nem tudom. A június eleji Konferencián tárgyalták már ügyemet, de megoldásra nem jutottak. A szeptemberin már igen. Szeptember 10-én délután kapom jól értesültektől a telefonértesítést: Bocsánatot nem kérnek tőled, de jogaidba visszaállítanak. Elmondom a Tedeumot.

Szeptember 10-i keltű levélben megkapom Seregély érsektől a Közleményt, mely beszámol arról, hogy az érsek levelet kapott Ratzinger bíborostól, aki "arról értesíti, hogy Bulányi György piarista atya aláírta a Kongregáció által korábban előírt hittani tételeket... Ezért a Püspöki Kar kijelenti, hogy megszűntek a Bulányi György atyával kapcsolatban korábban hozott korlátozó intézkedések".

A Közlemény szövege szeptember 19-én, pénteken jelenik meg a Magyar Kurirban. Vasárnap, 21-én óránként mondja be a hírt a Rádió. 22-én napirend előtti felszólalás

formájában veszi tudomásul az országgyűlés, s hozzák a rehabilitáció hírét az összes budapesti napilapok.

Október 19-én délután 4 órakor, papságom 55. évében, több mint 15 esztendő - hazai! - szünet után, nyilvános szentmisét mondok a piaristák Duna parti kápolnájában. Október 26-án pedig a Bokor születésének helyén, a debreceni Szent Anna templomban.

S most, november 11-én, Szent Márton napján Budaváriban - itt mondom majd harmadik nyilvános misémet november 16-án, a templombúcsú napján - hozzáfogok az 1997. évi karácsonyi elmélkedésem megírásához.